

8 II
529

GR. MIHAIUȚIU

IEATA

POEZII

Tipografia
Ludovic Sziklai
Lugoj

590
1.68

[37910]

BII 529

GR. MIHAIUȚIU

VIEAȚA

— POEZII —

112211/81

I

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
CARAS-SEVERIN
R. E. S. I. T. A.
S. H. 1. Nov. Nr. 50

1218/81.
B

Bibliotecă Remuneri
"Traian Doda" (Casimovul)
din Bozovici.

Autorul:

Căpitan G. Mihăițiu
Cavaler al ord. "Mihai-Viteazul"
din
Bozovici, jud. Caras.
1934. IV. 10. -

VIEAȚA

Iluzii și visuri multe
Îți formează cadrul tău.
Cu elemente de frunte,
Lăsate de Dumnezeu.

Începi vesel și măreață
Cu firul țesutului . . .
Dar, te plictisești vieață,
Sub povara timpului.

Primul pas, copilărie
Se numește, în drumul tău ;
Nevinovată, . . . sglobie,
Fără patimi, fără frâu.

Vremea însă o scutură,
Și-i brodează dragoste.
Rănile o ustură . . .
Prefăcând-o 'n pacoste.

Idealismul mai rămâne
Trez, lângă stăpâna lui,
Credincios ca și un câine,
În pârjolul focului.

Până-l învinge adolescența,
Cu materialismul brut.
Astfel îți simți decadența,
Nimicindu-ți tot, ce-ai vrut.

Al treilea pas, e finețea,
În parcursul drumului.
Dar, sosește bătrânețea,
Labirintul omului.

Făr' busolă-orientare,
Te trezești pe terminate,
Cerșind cerului iertare,
Pentru a tale păcate.

Din roua de dimineață,
De-ți asemena prea bine,
Te transformi încet viață,
În secetă și în suspine.

Pământul

Ca o minge călătoare,
Sbora în aer fără frică,
Și ne încălzești la soare,
Învârtindu-te în pripă.

Te bucuri de tot ce ai,
În carul tău încărcat;
De frumusețe și de rai
Și iadul plin de păcat.

Transporti corpul tău întreg,
Prin spațiul făr' de sfârșit.
Nu te mai arăți vitreg,
Nici omului . . . rătăcit.

Poarta gliei se deschide,
Și primește fără plată,
Omul, când ochii-și închide,
Și nu mai vrea, ca să vadă.

Îl adormi la sânul tău,
Și îl duci în zări, departe;
Să-l prezinți lui Dumnezeu,
Pentru a-i face dreptate.

Mi-se pare . . .

Mi-se pare-o vecinicie,
Până-i aud vocea ei,
Ce-mi trezește fericire,
Și pleoapa inimei.

Și îmi mângâie pe rând,
Toate simțurile 'n mine,
Ca o păsărică 'n crâng,
Cu povestele-i divine.

Vino, dulce păpușică,
Nu întârzia prea mult.
Ști, că 'n lipsa ta mi-e frică,
Visul inimei s'ascult.

Și nici nu mai am răbdare
Să te-aștept, aștept mereu,
Străbătând în depăriare
Zarea, cu oftatul meu.

Aș vrea să îi punem capăt
Despărțirii fără saț . . .
Și la sufletu-mi cu lacăt,
Să te 'nchid în al meu braț.

Rândunica

Ai sosit cu primăvară,
Rândunică fericită.
Acum te văd primaoară,
Și parcă mi-e frică.

Mă sperie timpul,
Când ne vei părăsi,
Împăcându-ne cu schimbul,
Pe noi și pe unde-i popăsi.

Cu sborul tău întins,
Ca lanul de grâu,
Universul ai învins,
Nu te mai ține în frâu.

De primăvară ocrotită,
Prima rămurică verde,
Numai tu grăbești iubită,
A ne-o aduce cu nădejde.

Ocolești cu ea în cioc,
Căsuța și cuibul tău,
Pentru a fi cu noroc,
Și ferite d'orice rău.

Sboară-sboară rândunică . . .
Ocolește țara 'ntreagă,
Lă noi ești binevenită
Și te-avem atât de dragă.

Lacrimile mamei

Lacrimile mamei mele,
Voi pâraie nesecate,
Curgeți azi, ca'n zile grele,
Când de voi eram departe.

Plecai de-acas setos de carte.
Iar voi mă urmăreați mereu ;
Prin școli și în străinătate,
Vă vedeam în visul meu.

În pârjolul din război,
Când eram mai pieritor,
Vă 'ntâlneam numai pe voi,
Ca izvor răcoritor.

S'astfel trecui timp pribeag.
În etate avansat . . .
Mă înapoiai cu drag
Azi, iarăși la voi în sat,

Vă credeam de mult uscate,
Și pe mama mângâiată.
Dar, vă văd tot nesecate,
Mai fierbinți ca . . . altădată.

Plugarul

Fiu al brazdei, potrivit
Tradiției din strămoși,
Urmaș falnic, nimerit,
Cu mușchi oțeliți, vânjoși.

Brazda ta face minune,
Sămânței un sfânt lăcaș;
Iar în loc de buruiene,
Floricele de oraș.

Din câmpie, din pustie,
Prin munca ta pricepută,
Transformi tot în armonie,
Plugușorul te ajută.

La această meserie,
Tu singur ești dedicat,
Practicând-o cu mândrie,
Multe răni ai vindecat.

Pe mulți ai scăpat de foame,
Bătrâni și copii orfani,
Care către cer zic : „Doamne,
Să ni-l ții întru mulți ani“.

Pâinei de toate zilele,
Cerută prin Tatăl nostru,
Tu-i cunoști misterele,
Mai bine decât măestru.

.

La belșug și roadă bună,
Când de sus ne vine darul,
Meseria cea străbună,
Toți o laudă și . . . plugarul.

O întrebare

Adeseaori te întâlnesc,
Și știi, că am ceva să-ți spun.
Dar, repede mă zăpăcesc
Și te privesc ca un nebun.

Din . . . zare . . .
Când te văd apropiind,
E aievea, sau . . . îmi pare,
Că-ți văd ochii cum s'aprind.

Mă apuc' atunci călduri,
Și cu țintă hotărâtă,
Îți fixezi pieptul de valuri,
Și fața ta obosită.

Dar, distanța-i încă mare.
Deși-mi aminteam precis,
Că am să-ți fac o întrebare,
Totuși . . . nimic nu ți-am zis.

.

Nu știu, când se va 'ndura
Farmecul, de mila mea,
Să-mi deslege odată gura,
Ca să îți pun întrebarea.

Căci, mă arde cu mult dor,
Misterul neînțeleș . . .
Ca privirea ochilor,
Ce 'ntâlnesc . . . atât, de des.

Bătrânul încărunțit

Fruntea 'nfățișărei tale
Și obrazul nimerit,
Așezate sub petale
Din părul încărunțit.

Multe spune, multe-arată,
Din trecutul depărtat,
Ce s'au petrecut odată
Când erai mai desmierdat.

Iar culorile formate
Depe fața ta de lut,
Și brazdele adânc săpate,
Te lucrară cum au vrut.

Socoteala lor precisă,
Avea scopul ei secret.
Te-au făcut carte deschisă,
Model pentru tineret.

Muncă, cinstă și respect
Zugrăvite măiestros,
Tu, le reprezinți complet,
Și atât de-armonios

În culoarea feții tale,
Virtuți s'au întipărit,
Păn' ce clipele fatale,
Podoaba ți-a îmbătrânit.

Santinela

Cu privire vigilentă
Strecori zarea 'n jurul tău
Datoria ta e sfântă,
De e soare, sau timp rău

Parcurgi drumul limitat,
În pas lin și cadențat.
Și ca cei mai bun soldat,
Aplici tot, ce-ai învățat.

Astfel îți formezi „Credeu“
Din a tale 'nsărcinări.
Ești iubit de Dumnezeu,
Însoțindu-te 'n plimbări.

Toată lumea te stimează,
Și te-ascultă stând pe loc,
Când vocea ta o somează,
Să oprească ori, tragi foc.

În postul tău de sentinelă,
Te pândește-un jurământ,
Și o credință . . . fidelă,
Cea mai scumpă pe pământ.

E credința în puterea
Neamului tău românesc.
Și făcându-ți datoria,
Te 'nchini tatălui . . . ceresc.

Miros de fragi

În marginea pădurii,
La umbra unor fagi . . .
Sorbeam șoaptele naturii
Și mirosul bun de fragi.

Păsărele concertau,
Admirate și plăcut,
De taina unui pârâu,
Ce aluneca . . . tăcut.

Sufletul meu obosit,
Căuta o mângâiere,
Între fânul necosit,
Și . . . fără buruiene.

Dorea, poate-o, viață nouă,
Blândă și necunoscută,
Pentr' a-o spăla rouă,
Din câmpia verde, . . . mută.

Însă . . . mirosul de fragi
Și freamătul pădurii,
Scormoniră clipe dragi,
De prin tainele iubirii.

Și . . . deodată asaltat,
Sufletu-mi s'opri în loc,
Amintindu-și c'a uitat
Doi ochi . . . încărcăți cu foc.

Crucea

Simbol al mântuirii,
Către tine ne îndreptăm,
Cu speranța mângâierii,
Zilnic, când noi ne rugăm.

Suntem convinși semnul tău,
Ne păzește, ne ferește,
Ca mâna lui Dumnezeu,
De răul, ce ne pândește.

Fără tine, la ce bine,
Am putea să ne-așteptăm,
În goana clipelor senine,
Pe pământul, ce-l călcăm?

La judecata din cer,
Tu pe noi ne reprezinți,
Socoteală când ve cer,
Pentru fapte și dorinți,

Cruce sfântă, cruce blândă,
Numai ție ne închinăm;
Pentru a noastră izbândă,
Cu smerenie te rugăm.

Prieteni din copilărie

Vă caut pe multe cărări,
Prieteni din copilărie.
Nu vă găsesc nicăieri,
Deși aveam din voi . . . o mie.

V'aș arăta o jucărie . . .
Veniți prieteni scumpi și dragi,
Să mergem iar la călărie
Și să culegem flori și frgi.

Caii muți, bețele noastre,
Așteaptă să încălecăm.
Să ne ducă ca'n poveste,
Pe străzile, ce - alergăm.

Ne așteaptă doar și mingea,
Parcă ar fi cam supărată,
De necazul și uitarea,
În care-a fost de noi lăsată.

Veniți, să clădim cetatea
Din nisipul dus de vânt.
L-a dus departe etatea,
Ce ne-a răspândit, pe rând.

Dar, . . . voi suuteți toți departe,
Și vă chem azi înzadar.
Nu mai putem lua parte
La jocul nostru plin de jar.

Veniți, măcar câte-odată,
Prietenii din copilărie;
Să răsunе ceata toată,
Din ștregarii de . . . o mie.

Doina bănațeană

Doină blândă desmierdată,
La întrecere te iai,
Cu arta diu lumea toată
Și cu îngerii din rai.

Pădurile seculare . . .
Și munții înzăpeziți,
Uită de zile amare,
Și strămoșii putreziți.

Legănându-i cântul tău,
Cu — ariile lui firești,
Dăruit de Dumnezeu
Și puterile cerești.

Armonia ta aleasă,
O laudă coruri, fanfare;
Măiestros, ca pe-o crăiasă,
Departa, peste hotare.

.

Angajează-te . . . cu anul,
Și le cântă făr' păcat,
Tot, ce-a pățit Bănățeanul,
Când nu era respectat.

Să se mire și străinii,
Auzind prin vocea ta,
Cum te-au maltratat păgânii,
În trecut, prin vreme grea.

.

Azi, mândria ta, de doină
Dintre cele mai de seamă,
Cu farmec de bănățeană:
Toți o laudă, toți o cheamă.

Du-te, fă-te înțeleasă,
Povestește neîncetat . . .
Că tu ai crescut acasă,
În frumosul tău . . . Banat.

Puntea dragostei

Privirele aruncate . . .
Line, blânde, cum au fost,
Taie brazde însemnate,
Câteodată cu mult rost.

Provocând un șir întreg,
De legături sufletești,
Făr'a observa cum trec
Zilele, pân' te trezești.

Că te chiamă, vrei, nu vrei,
La locul de întâlnire,
Unde puntea dragostei,
Se formează prin . . . privire.

Acolo te pironeste,
Și aștepti neobosit,
Pân'ce privirea sosește,
Și te-a mângâiat pripit.

Și așa prin repetate,
Te-apucă surprinderea,
Observând cu pietate,
Că iubești mereu privirea.

Se transformă'n obicei
Adorarea ochilor . . .
Și prin puntea dragostei,
Șoaptele privirilor.

Vântul de toamnă

Suflă vântul de toamnă,
Cu toată puterea lui.
Cred . . . ar vrea să mă adoarmă,
Să dorm somnul . . . șarpelui.

Astfel vrea să mă ferească,
De-a vedea ce se petrece,
Când pe roata ei firească,
Vine iarna — atât de rece.

Aș sta bine, amorțit,
Până ce s'ar scurge ea,
Și pământul încărunțit,
Își va serba învierea.

Deodată cu ghiociei,
Aș dori să mă trezesc,
Când vor sosi bobociei,
Și salcâmiilor înfloresc.

Să văd turma de albine,
În natura 'nveselită.
Și rândunica cum vine,
La șura noastră 'ndrăgostită.

Să-mi văd neamul pe ogor,
Cum întoarce brazda lină,
Și verdeața codrilor . . .
Care dorul îmi alină.

Munca

Muncă scumpă, pe fruntea ta,
Era zugrăvită cinste,
Când cunoșteai întrecerea,
Între fiu, nepot . . . părinte.

Azi, foarte mulți te părăsiră.
Fug de tine speriați.
Onoarea ta nu-i mai inspiră.
Pe cinste sunt supărați.

Angajați în trândăvie
Și afaceri fără scrupul,
Tot mai mulți vezi în sclăvie,
Sufletește și cu trupul.

La tine nu se gândește,
Decât omul procopsit ;
Când robul său pedepsește
La dispreț și la . . . muncit.

În cimitir

Printre crucile 'nrărite,
În ograda ta de lut,
Trecui azi sfinte Părinte,
Cu smerenie . . . tăcut.

O lume 'ntreagă adormită,
Și comoara, ce-a dorit,
Zace fără a fi trezită,
Cu fața la răsărit.

Frumuseți, lacrimi, suspine,
Tu pe toate le aduni.
Și de sus din înălțime,
Cu iertarea le 'ncununi.

Câte-o cruce ici-colea,
Cu capul ridicat, blând
Povestește, . . . lângă ea,
Doarme credința, sperând.

Lumea lór, atât smerită,
Iți tot cere neîncetat,
Să fie pe veci păzită,
De duhu-ți . . . nelimitat.

Glia țării mele

Pe coaja pământului
Este-un cuib de viorele,
Rupt din raiul Domnului.
Vezi, . . . e glia țării mele!

Așa frumoasă și bogată,
Nu se găsește nici-unde.
O admiră lumea toată.
Iarna la ea, nu pătrunde.

O 'ncălzește zi și noapte,
Raza plină de mister ;
Sufletul făr' de păcate
Al eroilor din cer.

.....
Frumoșică Româncuță,
Nu rupe din viorele,
Că sunt udate drăguță
Cu sânge din vremuri grele.

Lasă-le în firea lor,
Dimineața pe răcoare
Cu balzam mângâietor,
Să se 'nchine către soare.

Și lui să îi mulțumească,
Pentru tot, ce-a moștenit,
Vița noastră românească,
Cuibușorul mult iubit.

Au trecut doar timpuri grele,
Încărcate de izbândă,
Peste glia țării mele
Și neamul cu firea blândă.

Povestea Cernei

Este numai primăvara,
Ș'am venit la tine Cernă,
Să te 'ntreb ce-i cu ocară,
Ce prin apa te se cerne?

E ocară sau poveste,
Ori cântec melodios,
Din lumea ce nu mai este,
Sau e numai joc voios?

Ascultându-te . . . mirat,
Simt cum arde în mine dorul,
Să știu, ce te-a supărat,
Vr'un necaz sau poate amorul?

Povestea tă-i atât de dulce,
Spumegândă, cristalină . . .
Ca și valul ce-o duce
Către Dunărea bătrână.

Oprește-te, numai o clipă,
Și lasă-mă să culeg,
Depe-a șoaptelor aripă,
Povestea, . . . ce n'o 'nțeleg.

In colț de stradă

Privirea ta, în colț de stradă,
Mă surprinse pe 'nserat.
Și îmi făcu iuima pradă,
Printr'un dulce măsurat.

Din cap până în picioare
Circuit îmi arucași,
Cu priviri fermecătoare,
Diu ochii tăi drăgălași.

De atunci parc' ași fi beat,
Mă opresc în colț de stradă,
Și numai pe înserat;
Te aștept pe tine dragă.

Nu te iubesc, te implor,
Lasă-mi inima la loc.
Doar, nu ai vrea ca să mor,
Când tu . . . numai îți bați joc ?

Nu cred și nu se poate . . .

Nu cred, și nici nu se poate,
Ca poporul neamului românesc,
Să mai poată, să supoarte
Răpiri . . . din pământul strămoșesc.

Orice brazd' ar fi furată
Și lăsată 'n părăsire,
Ar apăsa ca o pată,
Pe întreaga omenire.

Căci fiecare fir din glie,
A fost udat cu sânge mult,
Din străbuni de omenire,
Și din sufletul lor cult.

Ni-s'a clădit mănăstirea,
Numindu-se azi România.
Care preferă pierirea,
Decât să i-se mai fure glia.

.
Setoși dușmani și nemernici,
Grijiți, . . . vă jucați cu focul !
Țara mea de bravi voinici,
O ajută și norocul . . .

Cine vrea la luptă dreaptă,
Să poftească, să înceapă.
Dar, furturi lașe, nu rabdă,
Națiunea mea . . . deșteaptă.

Ciobanul

În lumea libertății tale,
Frumoasă și fermecătoare,
Te admir dragă ciobane,
Din zori, până'n apus de soare.

Stăpân pe turmă desmierdată,
Trăiești raiul pe pământ,
Pân' iarba verde 'nrourată,
Te slăvește lacrimând.

Cojocul întors de lână,
Și cântecului tău duios,
Văi și dealuri se închină,
Răspunzând lin și armonios

Cu plăcere te ocrotesc
Codrii vechi, câmpiile.
Setea ta o răcoresc,
Pâraie și lacurile.

Melodie dulce te învață
Frunzișul și păsările,
În timp, ce turma ta măreață,
Își culege ierburile . . .

Dup' atâtea multe bunuri,
Pe car' nimeni altul n'are,
Dela Dumnezeu din ceruri,
Ce ai mai dori ciobane?

Înmormântarea

O cruce și-un sicriu din lemn,
Cu preotul la căpătâi,
Plutesc încet, în pas solemn,
Pe drumul omului dintâi.

În spre groapa fără sați,
Căscată, pentru vecie,
Lângă strămoșii îngropați
Și din generații . . . o mie.

Ocean de lacrimi, ce se scurg,
Și jalea din urma lor . . .
Nu îi oprește, nu îi ajung,
Nici calvarul rudelor.

Ținta lor e neschimbată,
Oprindu-se în cimitir,
Unde doarme lumea toată,
Tămâiată de zefir.

Aici s'așează liniștit,
În lăcașul de mormânt,
Sicriul omului sdrobit,
De sbuciumări pe pământ.

Crucea doar ne mai vestește
Credința, ce-a mângâiat
Ființa, . . . ce lângă ea s'oprește,
Și inima ce-a . . . încetat.

Intre flori

Liber de griji și pasiuni,
În grădină singur, printre flori,
Privesc atâtea din minuni,
În cursul zilei, adeseori.

Din a petalelor culoare,
Atâta blândețe culeg,
Și misterele din floare,
Pe car' aș vrea să le 'nțeleg.

Din valul de balzam,
Numai un strop să-mi opresc,
În tot timpul să-l am,
Când, puterile-mi lipsesc

Pentru clipele amărâte,
Drept rază de mângâiere,
Din toate florile 'nflorite,
Aș vrea să am doar o privire.

Un tablou . . . eu între flori,
Liber și nederanjat . . .
Să-l privesc adeseori,
Când voi fi singur, . . . uitat.

O frumoasă amintire,
Ce-ar face atât de mult,
Când numai ea și cu mine,
Vom forma un singur . . . cult.

Banatul înstrăinat

Suferinț' atât de lungă,
De o mie ani mai bine,
N'a putut ca să ajungă,
La sfârșit și pentru mine.

Rămăsei înstreinat,
Și departe de-a mea mamă,
Numai pentru că-s Banat,
Făr' a fi băgat în seamă.

Îmi plâng doina jalei mele,
Singur eu și al meu chin.
Și aștept făr' mângâiere,
Un ceas sfânt, un dar divin.

Să vină și pentru mine,
Un moment cu cer senin,
Să am și eu fericire
Și viață făr' suspin.

.
Doamne, . . . eu pe tine te rog ;
Ascultă rugăciunea mea :
Dă-mi și mie un noroc,
S'ajung și eu în . . . România.

Șeful meu

Șeful meu . . . om în etate,
Comandant de regiment.
Suflet nobil . . . raritate,
Nu scapă nici un moment.

Ne îndeamnă și ne 'nvață,
Ca părinte sufletec,
Pentru a prețui 'n viață,
Tot ce-i bun și omenesc

Punctual și muncitor,
Ne arat' exemplul viu,
Stăpânit fiind de nu dor . . .
Să nu-i tragem nici un chiu.

Cântecul

Vrajă, . . . tu îndulcești
Cu ritmul tău fin, real,
Ființele pământești . . .
În mod supranatural.

O lume plină de bucurii
Adăpi . . . la izvorul tău.
Și cu undele-ți de arii,
Ne 'nveselești mereu.

De vom căuta farmecul
Vieții noastre pământești,
Găsim singur cântecul
La porțile sufletești.

Cântecul cu vocea lui,
Ce deatâteaori alină,
Necazurile omului
Și-inimioara, ce suspină,

La necaz și bucurie,
Numai el stoarce mereu,
Mângâiere, fericire,
Din oftatul nostru greu.

Să te cunosc . . .

Toată ziua fără rost,
Fac la planuri și le stric ;
Eu aș vrea să te cunosc,
Numai atât și . . . nimic.

Când mi-ar reuși în fine,
Să rezolv problema grea,
Rău îmi vine, nu mi-e bine,
Și simt că, nu voi putea.

Mă apucă o nălucă.
Iar când văd c'ai apărut,
Mă cutremur și mie frică,
Și crede-mă că sunt mut.

Nu știu nici eu, ce-i cu mine,
Și aș vrea să te cunosc ;
Cum îți spune pe al tău nume,
Pe unde umbli, unde-ai fost ?

.

De-ai inimă iubitoare,
Și observi că eu sunt prost,
Declară-te ghicitoare,
Și te-oi cunoaște cu rost.

Ghicindu-mi slăbiciunea,
Vezi ce este și ce-a fost,
Dragostea și inima,
Care a vrut, să te cunosc.

Veteranul

Câtă mândrie exprimă
Numele de veteran,
A trecut mult peste stimă,
E aproape suveran.

Suveran, oglindă vie,
Îndemnul pentru generații,
Cari cu aur vor înscrie
În sufletul lor, admirații.

Răsfoind istoria . . .
Câtă încredere în ei,
Le va trezi gloria
Și izbânda nației

Văzând nepoții ce 'nseamnă,
A te naște dintr'un neam,
Ce are viteji de seamă,
Și fapte de . . . veteran.

Căștigate 'n bătălie,
Și păstrate 'n zeci de ani,
Cu cinste și cu mândrie,
Ca bătrânii veterani.

Ăștea-s sfinții neamului,
Ce au știut a se jertfi
Ca țara Românelui,
Să poată 'n veci înflori.

Dela zăvoi . . .

Cu carul dela zăvoi
Vine mândru Almăjanul.
El și cu soția lui,
Își aduc tezaurul.

Fasole și porumbel,
Cartofi și un mănunchi de fân.
La sânul ei-un mititel,
Al dragostei lor scump stăpân.

35
M

Mână boii și îi măreț
De averea lui din car,
Și n'o dă pe nici un preț,
Cât de mare, cât de rar.

La crucea de lângă drum,
Cu ochii 'nspre cer privind,
Dumnezeului, cel bun,
Să închină . . . mulțumind:

Pentru averea lui mare,
Ce o duce într'un car,
Către casa moștenire
Dela strămoșii lui . . . dar.

Cu carul dela zăvoi,
Vine vesel Almăjanul.
Lângă el nevasta lui,
Ș'un copil ce trece anul.

O lumânare pe mormânt

O lumanare pe mormânt
Se aprinde, se așează,
Și este bătută de vânt;
Flacăra ei lacrimează

Legănată de speranța,
Ce-a rămas singură vie,
În omul ce suferința,
L-a înmormântat sub glie.

Văpaia ei ca și-o salbă,
Se sbate'ncet și se'nchină,
Păn' trunchiul din ceară albă
Lacrimează și suspină.

Iară timpul o topește
Ș'o împrăștie pe glie,
În speranța c'o găsește
Mortul, când va fi să 'nvie.

Trecând zilele rând pe rând
Cât'o lumânare aprinsă,
Ne arată că în mormânt,
Speranța, încă nu îi stinsă.

Nebunul

Motorul scump al minții tale
Sbuciumat, înfrânt, distrus,
Nu mai are orientare,
Busola-i scoasă din uz.

În jurul tău, tot îți pare
Altfel, decât realitatea.
Și tu te crezi cel mai tare,
Făr' a-ți simți sănătatea.

Râsul tău de până acum,
Senin, plin de bucurie,
Azi, trădează un nebun,
Apucat de vijelie.

Iar ochi-ți mari și visători,
Admirați de-o lume 'ntreagă,
Au devenit sperietori,
Nimic nu văd, și-ar vrea să vadă.

Gesturile manierate
Și făptura ta întreagă,
Toate sunt azi transformate,
Nimic normal nu le leagă.

Liniștea te-a părăsit
Și cu ea virtuțile,
Condamnându-te în sfârșit
A-ți pierde și . . . mințile.

Primăvara

Rază rară, sclipitoare . . .
Din ochiul anului curent,
Tu transformi câmpia 'n floare,
Sdrobind ghețușul strident.

Eliberezi pâraele
Din carcera gerului,
Încălzești pădurile
Și păsările ceriului.

Pe om tu-l înveselești
Și-l trezești la fericire,
Când pământul înflorești
Scăpându-l de sărăcie.

Primăvară, rază blândă,
Pe tine te preaslăvește,
Dragostea ta cu izbândă
Și omul, care iubește.

Numai tu fermecătoare,
Ne scapi de iarnă și îngheț.
Pentru munc' obositoare,
Nu ne mai ceri nici un preț.

Medicul de plasă

Ai voit să fi acasă,
Unde ai copilărit,
Medic blând și bun de plasă,
Atât . . . și mai mult nimic.

Ai lăsat multe orașe
Venind îmbrăcat la modă,
Și din mătasă cămașă
Aveai, . . . ca la paradă

Atât de pedant erai,
Că și bancnota d'o mie,
Prin șervet o apucaii,
Desinfectând și hârtie.

Dar, timpul trece și transformă,
Material și om lafel.
Azi, nu mai vrei nici de formă,
Se servești modei model.

Iar cămașa de mătasă
A dispărut și n'are loc.
În moda lumii dela plasă,
Mai îndat' ai vrea cojoc.

Și 'n locul hainelor călcate,
Să mai poartă și altfel,
Șifonate, ca și bancnote
Infectate, de model.

Soacra mea

Ca să-ți spun eu adevărul,
Pot lua răspunderea.
Nu cunosc însă calvarul
Ginerelui cu soacră-sa.

De-i bătrână, tineră,
Numai bine nu s'aude.
Toți o numesc viperă,
De ea, toată lumea fuge.

Le ar frânge toate 'n roată,
Ginerii, nurorile . . .
Pentru firea lor năroadă ;
Nu le mai tac gurile.

Una singură la mie,
E lăsată pe pământ :
Bună, dulce, de-omenie,
Plăcută Domnului sfânt.

Așa este soacra mea,
Una dusă, alta vie ;
Amândou' asemenea
Unei flori depe câmpie.

Blânde la întrecere,
Cu inima de mamă 'n piept,
Parcă n'ași fi ginere,
Le iubesc și le respect.

Răsărit de soare

Aurora zilnic, purpurie,
Când se ridică sus pe ceri,
Anunță soarele că vine,
Pe drumul părăsit de ieri.

Este răsărit de soare.
Ceața se împrăștie.
Razele fermecătoare
Încălzesc câmpiile.

Caută florile — adormite,
Pentr' a le spăla cu rouă,
Și pădurile 'nverzite . . .
Trezite la . . . viață nouă.

Albinelor dă lumină,
Pentru a-și complecta cu zor,
Din nectarul ce adună
Mierea în stupina lor.

Și se delectează' alene,
În munca omului grăbit,
Care s'a trezit din vreme,
La ogorul lui iubit.

A fi rege . . .

A fi rege, nu-i ușor,
A fi însă și iubit
De întregul tău popor . . .
Astfel de regi, . . . s'au rărit.

Rege stăpânit de dor,
Azi, abea mai găsești,
Pentru a veni 'n ogor,
Să stea cu tine de povești.

Să-te privească d'aproape,
Întrebându-te de jale ;
Dacă . . . munca ta mai poate
Câștiga ceva . . . parale.

Să se convingă de toate,
Chiar și de sufletul tău,
Dacă-i tratat cu dreptate,
Sau îl sufocă vr'un rău.

Astfel de drum este greu.
Și ieri totuși l-a făcut,
Dintre regi, regele meu,
Blând, frumos și priceput.

Coborând între popor,
El duios l-a 'ntrebat ;
De necazuri și de dor,
Ce-a lucrat și ce-a mâncat?

.

A fi rege, e ușor,
A fi însă și iubit,
De întregul tău popor,
Astfel de regi, . . . s'au rărit.

Departe de tine

Azi, sunt departe de tine
Și te văd în vis iubito,
Cum stai de vorbă cu mine,
Și inima, ce ai fericit-o.

Îți văd saltul voios
Al sânului panoramă,
Și zâmbetul radios,
Ce necazul îmi destramă.

Și m'apuc'un dor fierbinte,
Să te știi iar lângă mine,
Drăgălașă și cuminte,
Cu virtuți atât de fine.

După moarte

M'aș duce la Sfânt Ilie,
După ce-aș vedea că-s mort,
Simplu birjar la cocie,
Să îl duc și să-l transport.

Pe unde mi-ar place mie,
Și atunci, când el ar vrea,
Cu viscol și vijelie,
Să trznească 'n lumea rea.

La trap și în marș de gală,
L-aș aduce pe senin,
Să vadă și 'n a mea țară,
Unde mai este suspin.

Să îl stârpească odată,
Scoțindu-l din rădăcină,
Pe suspin și lumea toată
Dușmănoasă și vicleană.

Și atunci ceriul senin,
Nu va mai fi înourat,
Nici de pofte de vecin,
Nici de duhul necurat.

Astfel ar ști și Românu',
C' are un birjar fidel,
Ce-și îndeamnă stăpânul,
Să-l iubească și pe el.

Păpușele copilei

Desmiardă cu . . . nani . . . nani,
Păpușica ta frumoasă,
Pânăce nu îți vin anii
Cu etatea pretențioasă.

Mângâie pe Moșulaiche,
Care este-atât de blând,
Și pe loșca care bate
Din pleoape lacrimând.

Adună-le astăzi toate,
Și tu în mijlocul lor,
Te joacă cât se mai poate
În lumea copiilor.

Căci mâine te-or năpădi
Necazuri și grijile . . .
Ce pe mine mă 'mbătrâni,
Obosindu-mi clipele.

Ștregăria ta de-acuma.
Umplută cu bucurii,
Nu cunoaște decât gluma
Vieții făr' vijellii.

.

Joacă-ți jocul de copil,
Între păpușe . . . păpușică,
Timpul doar în mod gentil,
Te va numi și mătușică.

Țiganul lăutar

Din sărăcia ta bogată
Tu distribui fericire.
Și n'ai în mână decât laută,
Și în suflet nemurire.

Cântecele ce se scurg
Din vocea ta tremurândă,
Pe 'nserate în amurg,
Când luna-i încă piăpândă.

Multe taine povestesc
Și șoapte îndrăgostite,
Ce inimioare împletesc
Prin jurăminte rostite.

Destinul ți-a pus în mână
Un instrument fin și prețios,
Pe care arta-i stăpână,
Și tu țigan sărăcăcios.

Un suflet sunteți voi,
Plin de atâta bogăție,
Și 'n suferințe eroi,
Păstrând întreaga 'mpărăție.

Dumnezeu

Privește iarba verde,
Păsările sburătoare,
Oceanul ce se pierde,
Izvoare răcoritoare,

Ascultă freamătul pădurii.
Arii de privigătoare,
În viscol . . . trăznetul naturii,
Și șoapte dulci de izvoare.

Gândește la primăvară,
Vară, iarnă și timp rău,
La vremea ce se strecoară,
Și îl găsești pe Dumnezeu.

Admiră-ți făptura ta,
Ș' atâtea ființe vii,
Bolovane mari ca stânca
Și întinsele câmpii.

Munții 'nalți și puternici,
Și potopul pâraelor;
Insectele în pietre mici,
În toate vezi pe creator.

În sufletul tău sbuciumat,
Când revine mângâiere,
Oare nu te ai întrebat,
Dac' ai simțit . . . Dumnezeire?

Oricât de mult te-ai îndepărta,
În toate din jurul tău
Din puteri nu găsești alta,
Decât doar pe . . . Dumnezeu.

Noaptea

Tainele cine-ți cunoaște,
Ce le porți la sânul tău,
În fericirea ta de noapte,
Preaslăvită de Dumnezeu?

Raiul tău obscur și mut,
Stăpânit de-atât mister,
Te face tot mai temut,
În el multe stele pier.

Cu puterea ta străbună
Multă lume răcorești,
Păn' cu lampa ta de lună
Pământul îl ocolești.

Prin salut de . . . noapte bună,
Trecerea în lumea ta,
Speranța o încunună,
Visuri dulci și liniștea.

Moș crăciun

Cu multe bucurii,
În frumosul tău cojoc,
Te așteptăm să vii,
Crăciune . . . plin de noroc.

Să ne aduci Moș Crăciune,
Dragoste multă și sănătate,
Raza zilelor mai bune
Din timpuri vechi-îndepărtate.

Te așteptăm ca buni copii,
Cu rugăciune pe buze.
Și pentru a ne da jucării,
Noi îți cerem multe scuze.

Pentru tot ce am greșit
În viață până acum,
Pe pământ îmbătrânit,
Plin de grije și de sbucium.

Suntem cu toții copii
În dragoste și așteptare,
Și am vrea să știm că vii,
Cu sacul tău cel mai mare.

Să ne aduci tot ce ai,
Și să ne dai făr' părtinire,
Sfaturi bune, mult mălai
Și sănătate . . . fericire.

Bunicul și școala

Eu văd c' ai cu mine fală,
Și nu vrei ca să mă lași,
Nici-o clipă dela școală,
Să merg și eu pela sălași.

In loc d'atâta boboceață,
Câtă ispravă n'ași face,
Pe lângă turma de afară,
Unde mie mult îmi place.

Bunicule, . . . ia gândește!
Eu am crescut doară mare,
Ș'apoi, vezi că îți lipsește
Ajutor, . . . să faci parale.

Eu acuma aș fi bun,
În loc de muncitor plătit,
Să culeg prune din prun,
Și să-ți ajut și la cosit.

Ți-aș mai ajuta cu carul,
Să aduci fânul în curte.
Ce să mai fac pe școlarul,
Când m'așteaptă lucruri multe ?

.

Cum, adică nu voiești
Nimic, nimic decât la școală ?
Nu vezi că îmbătrânești,
Și eu tot cu punga goală ?

Nu-ți trebuiesc ajutoare ?
Cum, . . . să n'am grije de nimic,
Cât poți merge pe picioare ?
Eu să rămân tot, copil mic ?

Și să învăț mereu carte,
Carte multă să știu tot,
Și de-aș ajunge departe,
Să știe lumea c'ai nepot ?

.

Bunicule, . . . fie și . . . așa.
Eu văd, cât îmi ești de bun,
Deși mie mi-ar plăcea,
Să nu fiu școlar . . . nicicum.

Moartea

Cu foarfecele nemiloase
Tai firul urzit de soarte.
Din corp nu lași decât oase.
Atât de crudă ești tu moarte.

Nu vezi suspine, suferințe,
Ce cauzează mâna ta.
La părinți n'ascuți dorințe,
Sdrobindu-le inima.

Mulți copii lași rătăciți,
Fără mamă, fără tată.
De jalea celor sdrobiți,
Când te-i sătura odată?

Ne aplici la toți pierirea,
Fără milă, fără sați,
Numai tu ești nemurirea,
În voia ta suntem lăsați.

Rugăciune, nici credință
N'ajunge până la tine.
Ne culegi cu ușurință,
Făr' păcat, fără suspine

Fii nițel mai generoasă,
Moarte, . . . și din mila ta,
Lasă-ne'n lumea frumoasă,
Să-ți ajute Precesta.

Încoronarea

Cea mai mare lege,
Cu taina mirului ei,
Unge azi de rege,
Pe alesul . . . nației.

Sfânta sărbătoare . . .
Prin farmecul credinței,
Pune în vigoare
Sclipirea Coroanei.

Făurită în trecut
Pe câmpia vijeliei,
De un popor mult temut,
Și cu . . . spada vitejiei.

Dorința Domnului din cer,
Avea un singur țel,
Din arme care sânge cer,
S'o cioplească . . . din oțel.

Pentru strălucirea ei,
Eroii ginteii latine,
Au luptat ca niște lei,
Cu hoardele păgâne.

Fundamentul Romei mândre,
Sângele lor l-a 'ntărit.
Și o frumoasă Românie
Tot din el s'a făurit.

Vieața familiară

Vieața familiară,
Mult farmec în tine porți.
Dulce ești peste măsură;
De te-ar înțelege toți.

Când iubita soțioară
Te 'ngrijește bine . . .
Și-i blândă ca-o căprioară,
Trăind . . . pentru tine.

Cu aerul ei zâmbitor
Îți înseninează cadrul,
Și pe soțul iubitor . . .
Făr'a mai gândi la . . . altul.

Totul râde 'n jurul ei:
Copilașii îngrijiți,
Pe măsuțe ghiocei,
Iar bătrânii fericiți.

Vieața astfel merge strună,
Cu 'nțelegere în casă.
Când și mamica este bună,
Și taticul nu se lasă.

.

Vieață familiară,
Dulce, scump' așa cum ești,
Nu te arăta amară
Nici în corturi țigănești,

Profesorul

Ca părinte al culturei,
Serios, mereu tăcut,
În lumea copilăriei,
Te simți slab și întrecut.

Fața dulce 'nbujorată
A elevilor tăi mulți,
Te transformă cât'odată
În copil sglobiu, desculț.

Din nisip îți face casă,
Pe un băț te 'ncalecă,
Și făr' a mai gândi la masă,
Jocul tău te farmecă.

Toate acestea pentr'o clipă
Trecătoare ca un vis,
Te trezești apoi ca 'n criptă!
Izolată, învins . . . închis.

Fruntea ta se supără
Pe elevii desmierdați.
Cari, de-orice se bucură
Ca copii adevărați.

Pumnul tău trăznește 'n masă,
E tovarăș cu mânia.
Elevii nu știu de-acasă,
Ce pretinde omenia.

Le acuzi fără cruțare,
Bucuria, jocul lor.
Nu admiți nici-o iertare
În lumea ștregăriilor.

Apucat de răzbunare,
Parcă ai fi un procuror.
Fi puțin mai cu răbdare,
Doar ești bătrân . . . profesor.

Semenicul

Munte santinelă,
Al frumosului Banat.
Fruntea ta-o mângâie
Zefirul îmbalzat.

Câmpiile ți-se 'nchină,
Privindu-te mereu cu drag,
Din șesul lor cu-apă lină,
Ca cântecul frunzei de fag.

Otava lor înflorită,
Îți trimite mulțumire,
Pentru că a fost păzită,
Ea, . . . și 'ntreaga omenire:

De puhoaietele barbare,
Din trecutul departat,
Cari căutau să se strecoare
În bogatul tău Banat.

Timpuri grele, seculare,
Au trecut prin fața ta,
Cu războaie 'ntre popoare,
Care își căutau dreptatea;

Pentru a te stăpâni,
Pe tine și regiunea,
Care-o locuiau Românii,
Învîngînd întreagă lumea.

Credința

Prietenă din copilărie,
Cînd nu știam de suferință,
Te iubesc azi cu tărie,
Scumpa mea sfîntă credință.

Prin sita puterii tale
Faptele mi-le-ai cernut,
Alegînd mărgăritare,
Bune, rele, tot ce-ai vrut.

În viață fără tine
De-aș fi călătorit,
De mari chinuri și suspine,
Cine m'ar fi mai ferit?

A fi îndrăzneț în luptă,
Numai tu m'ai învățat.
Și o mângâiere sfântă,
Tot prin tine-am câștigat.

Cu arma ta atât de tare
Feritu-m'ai de suferință.
Mai fi-mi încă protectoare,
Și pe viitor . . . credință!

Visul Banatului instrăinat

Azi noapte în visul meu,
Ce bucuros am văzut,
Pe cerescul Dumnezeu,
Într'un fericit minut:

Cum îmi vindecă rana
Corpului meu spintecat,
Atât de crud și fără păcat,
De mâna lui Satana.

Visul meu realitate,
Era, pe coaja ta pământe ;
Când aveam și eu un frate
Și surori îndoliate.

Când fără nici-o sentință,
Doi fii de odată,
Îmi frânseră în roată,
Cu atâta ușurință.

Frater și surorile mele
Nu mai aud . . . cum,
Doar numai în mine geme,
Jale . . . și sugrum.

Numai eu plâng neîncetat.
Nu li-e frică de păcat,
Lăsându-mă spintecat,
Îndurerat . . . înstrăinat.

Generalul

Joci nimerit pe bătrânul,
Și cu suflet veșnic tânăr,
Ne-îndemni ca și stăpânul,
La noblețe și astâmpăr.

Din comoară adunată
Șir de ani cu muncă grea,
Experiență încercată,
A ne împărți . . . ai vrea.

Astfel ne înveți misterul
Unei vieți roditoare,
Pentru a păzi hotarul
Țării noastre iubitoare.

Și câte virtuți ai vrea,
Să se infiltreze 'n noi ;
În noi și în inima . . .
Nepoților de . . . eroi.

Pentru a ști chiar și dușmanul,
Că noi suntem azi pregătiți,
De străbuni și generalul ;
Ai noștri bătrâni iubiți.

Și când ceasul ne ar chema,
Pregătiți, în mod normal ;
Vom urma cu toată lumea,
Pe iubitul . . . General.

An nou

Blând copil nevinovat,
Ai venit cu bucurie,
Cu obraz îmbujorat,
Vesel, plin de ștregărie

Primul pas în lumea noastră
Fie-ți binecuvântat,
Și de pronia cerească,
Să fi mult . . . prea ajutat.

Să ne-aduci o mângâiere
La speranțele amăgite.
Și senin zilelor grele,
De ierni aspre 'mbătrânite.

O înțelegere mai bună;
Și mai mult progres la muncă,
Căci amarul ne sufocă,
Și . . . lipsa . . . ne pare lungă.

Adu-ne încoronarea
Trudei noastre obosite,
Să 'nceteze supărarea.
Dă-ne clipe liniștite.

Pe bătrânii ani trecuți,
Nu îi mai întreba nimic.
Au fost atacați de mulți,
Ostovindu-i cam năpraznic.

La cerințe tumultoase,
Refăcură omenirea.
Prin războaie glorioase,
Ne aduseră . . . unirea.

Dup' atâta vijelie,
Adu-ne un cer senin,
Să scăpăm de sărăcie,
De necaz și de suspin.

Mormântul meu

Când voi ajunge 'n grădină,
Unde-atâta lume multă,
Liniștită . . . nu suspină,
Rabdă, tace și ascultă.

La căpătâi, lângă cruce,
Aș vrea să crească un stejar,
Natural, . . . cu umbră dulce,
Cu mușchi verde, secular.

Să fie înalt, . . . puternic.
Cu vârful până la ceri,
Să pot privi din el zilnic,
Neamul meu de grăniceri.

Santinelă pe vecie,
Să fiu angajat mereu,
Servindu-mi cu bucurie
Țara și mormântul meu.

M'ași simți atunci acasă,
Lângă grănicerii mei,
Păzind țara prea frumoasă,
Și mândria națiunei.

Când aș observa pericol,
Singur aș trezi Banatul
Și lăsându-mi mormântul gol,
Aș duce cu noi tot satul.

.....
Și atunci nu m'ar mai durea,
Și nici nu mi ar mai fi greu,
Când mărăcini și uitarea,
Vor sta pe . . . mormântul meu.

Almăjanul

De-ai căuta, căuta cu anul,
Nu vei mai găsi nici-unde,
Om cinstit ca Almăjanul,
Muncitor, isteț, cuminte,

Nu-i fecior numai de munte.
E născut doar în zăvoi,
Cu el poți merge oriunde
De lângă carul lui cu boi.

Și mai poți vorbi de toate,
Oriunde l-ai prezenta,
În orice societate . . .
Se știe bine purta.

El este doar blând din fire,
Ca străbunii lui de seamă,
Cari-au servit în oștire,
Lăudați de întreaga țară.

La muncă merge voios.
Când din munți luna răsare,
Își cântă doina duios.
Și mână boii pe răcoare,

Dragostea

Cu firea ta copricioasă
Îți faci placul pe ales.
Pe izbândă ești geloasă,
Când o pradă ai cules.

Gustul tău indiscutabil,
Cu minunele-i ce face,
Bagă moarte preferabil
În acel, căru-i nu-i place.

Prin răpirea ta păgână
Din legături nimicești.
De părinți nu mai ții seamă,
Nici de virtuți sufletești.

Din hotărârea ta dată,
Mută, surdă, cum ar fi,
Tu nu lași nici-o iotă,
Cât că toți, s'ar prăpădi.

Pe bătrân cu mintea toată,
De zile îngârbovit,
Îl faci s'alerge pe stradă,
Dup'o fustă ce-a perit.

Pe tânării amorezați,
În floarea vieții lor,
Numai de-i vezi îngropați,
Stingi focul săgeților.

Prin sentința ta fierbinte,
În inimi bagi pacoste,
Multă lume scoți din minte,
Crudă mai ești . . . dragoste.

Satul meu

Pe unde am umblat . . .
Așa frumos ca satul meu,
Nici-unde n'am aflat,
Desi, am căutat mereu.

Nici obiceiuri scumpe,
Cum este în hora mare,
Unde junele învârte
Fetele cu înfocare.

Cu floare la pălărie
Și obraz îmbujorat,
El merge cu bucurie
La coasă și la arat.

Cântă numai românește,
Doina cea plină de foc,
Cu care îndrăgostește
Mândra lui sucită 'n joc.

.

Aci, la noi în satul meu,
Păstrez și eu o comoară,
Pe care viu s'o văd mereu,
Căci dorul ei, mă doboară.

Sunt clipele copilăriei,
Cu toate ștregăriile . . .
Țesute 'n firul amintirei,
Trainice, . . . bucuriile.

Mă poartă toate alergând,
Pe căluțul meu din băț.
Și îmi arată vrând-nevrând,
Cât eram eu de . . . măreț.

Din zori până pe 'nserate,
Toate străzile-aș umbla,
Și 'ntr'un an zilele toate,
Încă nu m'ar sătura.

Ceriul

A cunoaște întreg imperiul,
De-asupra noastră ce vedem,
Ar însemna să spargem cerul,
Ceeace noi, . . . nu putem.

Nu ne lasă nici credința,
Ce ne-ar spune că e pod,
Dac'ar ști că suferința
Ne îndeamnă 'n mod nerod:

Să străbatem sus în sfere,
Unde creatorul singur
E stăpân și nu mai piere,
Pe pământ venind în mugur.

Vine-aci la noi acasă,
Și-l vedem atât de bine,
În frunză verde, frumoasă
Și în miere de albine.

Ar trebui ca 'ndestulirea,
În sfârșit s'astâmpere
Ființele și omenirea,
De a pescui 'n mistere:

Ce nu se prind niciodată,
Oricât am vrea ca imperiul,
Să-l străbatem fără tată,
Care stăpânește cerul.

Mama

Farmec al tămăduirii,
Mamă scumpă, nume dulce,
Izvor sincer al iubirii,
De lângă tin' nu m'aș mai duce.

Când am văzut lumina
Zilelor line, trecătoare . . .
Mâna ta mă legăna,
Și doina de privighetoare.

Zâmbetul tău generos
Îmi arăta, ce-i seninul,
Pe ceriul intunecos,
În viața ca . . . pelinul

Acele clipe iertătoare,
Cu fragezimea minții mele,
Le credeam nepieritoare,
Ca și fericirea din ele.

Sorbeam doina vocei tale,
Și oftări . . . neînțelese ;
Când, . . . din a ochilor petale,
Îți curgeau lacrimi dese.

Astfel trăda fericirea
Sufletul curat de mamă,
Făr' a crede în venirea
Timpului, ce o destramă.

Liniștea

Simțim ceva necesar,
Când toate sunt pe sfârșite :
Program, ziuă și orar ;
Și pleoapele . . . obosite.

În ultima noastră sfortare,
Blândă, sinceră ca cînstea,
Ne apucă cu înfocare
Dor, de a găsi . . . liniștea.

Și pe poarta conștiinței,
Se ivește bucuria . . .
Rezultatul bun al muncii,
Ce sporește fericirea.

Încetează tot în noi ;
Sentimente, grije, dor.
Vine liniștea apoi
Și ne mângâie cu zor.

Numai cu tine . . .

Aș vrea multe să îți cânt,
Numai frumoase, despre tine,
Pentru că te văd lucrând
Și ce faci tu, este bine.

Aș vrea doar să te aud,
Numai singură pe tine.
Căci, și când ași fi eu surd,
Numai tu ști vorbi . . . bine.

Aș vrea tot așa să te văd,
Întotdeauna zâmbitoare ;
Că numai așa pot să-ți cred,
Inima ta iubitoare.

Și convins, aș vrea să știu,
Că numai tu singură știi,
Că în sufletu-mi pustiu,
Îmi ești izvor de bucurii.

În fine aș vrea să plâng,
Cu tine scumpo, împreună . . .
Când zilele ni-se sting,
Căci, numai tu ai fost bună.

Iar de-am muri amândoi,
Intr'o clipă la un loc,
Aș vrea să ducem cu noi,
Dragostea noastră cu foc.

Banatul

Banatul meu scump și frumos,
Voinic și blând ca tine, nu-i . . .
Nici bogat, nici drăgăstos,
Nimic pe fața globului.

Și tu tot te-arăți duios,
Jăluindu-te mereu.
Ți-ai plecat fruntea în jos,
Și suspinul tău, e greu.

Oprește-ți dragă, suferința!
Și cu fruntea ridicată,
Trecește în tine credința,
Ce ai moștenit din tată.

Gândește-te la ai tăi strămoși,
Și la lanțurile grele,
Pe cari le-au sfărâmat voioși,
Cu credința în putere.

Căci Banatul tot nu pierе,
Chiar și de l-au despărțit,
Prin brazde și planuri rele
Trase 'n mod meșteșugit.

Dacă nu au putut în roată,
Să-l sfarâme pentru moarte,
Astăzi nici o lume toată,
Nu mai poate să-l sufoace.

.
Ferească însă Precestea,
Să nu îți ia foc amarul,
Că e mică Dunerea,
Pentru a-ți pedepsi dușmanul.

Omul

Te-ai născut în sbuciumări,
Ș'ai pornit încet la drum,
Încărcat de 'nsărcinări,
Cu răbdarea ta de scrum.

Nu ști ținta hotărâtă,
Către care soarta ta,
Cu pași repezi se îndreaptă,
Făr'a te mai consulta

Te izbești de faptul gata
Și mai mult nu poți să ști,
Decât doar numai atâta,
Că odată vei pieri.

Dar răbdarea ta de scrum,
Nu te lasă, te muncește,
Și te poartă tot pe drum ;
Nimic nu o mulțumește.

Ar vrea, cât te vede viu,
Să nu te-odihnești nicicum,
Pân' te 'nchide în sicriu,
Ca pe-un element de preț și bun.

Dispar cu tine sbuciumări,
Și speranțele d'acum ;
Răbdarea numai și averi,
Rămân singure . . . pe drum.

Mama mea țărancă

Mama mea țărancă,
Iar eu domnișor,
Născut din opincă . . .
. . . Suflet arzător.

Aș dori s'o știu mai bine
Pe iubita-mi mamă,
Și că lumea, lângă mine,
O bagă în seamă.

Soarta însă e prea crudă
Cu țăranul, orice-ar fi.
Nu-i admite decât trudă,
Pentru ași crește copii.

Cari sunt duși apoi departe,
Și înstrăinați treptat ;
De acei cari nu au parte,
Din năcaz și din oftat.

Lor, . . . opinca nu le place,
Și nici mama mea țarancă.
Sufletul meu vede, . . . tace,
Făr' a se ști cât mai rabdă.

.

Mamă, poate mai bine ar fi fost,
Să mă fi lăsat în sat . . .
Țăran, copil simplu, crescut prost ;
Nu știam nici de . . . păcat.

Ai fi fost și tu cu mine,
Atunci, mult mai mulțumită.
Și eu poate, lângă . . . tine,
Te știam mai fericită.

Nu ca azi, tu în opinică
Și feciorul tău domnișor,
Luptând cu necazul încă,
Și amândoi cu același dor.

Eu știu bine că-mi ești mamă.
Și crede-mă, că nu-i tot,
Pentru că 'n lumea de seamă,
A te uita, . . . eu nu pot.

Tu ești mama mea țărancă,
Iar fiul tău domnișor,
Născut din simplă opincă,
Cu suflet treaz, . . iubitor.

Cerșetorul

Te așezi în colț de stradă,
Cerșind milă dela toți,
Care trec făr' să te vadă.
Nu te-aud chiar nici preoți.

Pasul lor este grăbit,
Ca și al tău de . . . odată,
Când te credeai procopsit
Cu averea ta . . . prădată.

Înbrăcămintea zdrențuroasă
Și corpul bolnăvicios,
Stau în stradă, nu ai casă,
Din om bogat. . . . sănătos.

Destinul, nimeni nu-l știe,
Până când el ne scutește,
De morburi și sărăcie,
Iar corpul înbătrânește.

Numai cumpătul în toate,
Și viața liniștită,
Ne ferește pân' la moarte,
De clipe nenorocite.

Iar în tine cerșetor,
Ar fi bine ca să vadă,
Fiecare trecător;
Ce poate s'ajung' odată.

Viitorul țării mele

Ca și pe un prințisor,
Ce nu cunoaște zile grele,
Te văd vesel, sclipitor,
Viitor al țării mele.

Cunună de fericire
Pregătești Românului.
Și zâmbet de mulțumire
Aduci cetățeanului.

Încărcat de bucurie
Vino repede . . . grăbește,
Țara mea de omenie
Te așteaptă, te dorește.

Ar vrea să te vad' acasă,
C'ai sosit voios și bine.
Să dispară depe masă
Grijile zilei de mâine.

. . . Jale multă chinuiește,
Așteptându-te cu dor,
Poporul ce te iubește,
Din suflet sincer, arzător.

Viitor al țării mele,
Vin' acum cu primăvara,
Să 'nflorească viorele
Și cu ele 'ntreagă țara.

Clopotele din Lugoj

În Lugoj clopote multe,
În biserici pe amurg,
Vestesc cum clipe mărunte,
Ne părăsesc și se scurg.

Ruga lor la cer să 'nalță,
Cerșind iertări de păcate.
A le imita ne 'nvață,
În zori și pe înserate.

Ele zilnic amintesc
Cu glas tare asurzitor,
Singur raiul sufletesc
E liniștit, . . . nemuritor.

Nu țin seamă de 'ndârjirea
În care noi ne legănăm,
Când pe pământ fericirea,
Nepieritoare-o așteptăm.

Vocea lor provoacă unde,
Ce străbat direct în cer.
Ochiul nostru nu le vede,
Ele toate dispar . . . pier.

Numai coala când nu-i e bine,
Omul gândește adevărat,
A 'ngenunchia spre rugăciune,
Dar și atunci . . . supărat.

.

Clopoșele multe, sfinte,
Rugați-vă neîncetat,
Pentru cei duși în morminte,
Și pentru noi, plini de păcat,

Copilei mele

Copilei mele-i doresc,
Multă cinste, . . . fericirea,
Și prin graiul românesc,
Să ajungă nemurirea.

Numai virtuțile bune
Fruntea ei senin-frumoasă,
În mod darnic s'o 'ncunune,
Ca pe cea mai prețioasă.

Să nu știe ce-i amarul,
Nici ce înseamnă rușinea.
Fie-i frică de hotarul,
Unde 'ncepe slăbiciunea.

Veselă și muncitoare,
Credincioasă, fără frică,
Mândră și iubitoare,
Cinstită și fericită.

S'ajungă la bătrânețe,
Să fie numai stimată,
Și 'ncepând din tinerețe
S'o admire lumea toată.

Și atunci eu liniștit,
Aș fi împăcat în mine,
Știindu-mă fericit . . .
Și copila mea prea bine.

Țara mea

Cuib al visurilor mele,
Leagăn din copilărie,
Mângăiere 'n clipe grele
Izvor plin de fericire.

Te iubesc, ești țara mea,
Unde graiul strămoșesc,
Îmi arată 'n viață calea
Și sufletul românesc.

Limba ta armonioasă,
Cea mai scumpă pe pământ,
Lină, dulce și frumoasă,
Mă leagă cu jurământ:

S'o iubesc cu infocare,
Intre multe limbi din lume,
Fiind mai fermecătoare,
Blândă, cu 'nșușiri divine.

Șoaptele pâraelor . . .
Îmi amintesc neîncetat,
De lacrimile vremilor
Din trecutul depărtat.

Mă îndeamnă tot mai mult,
Să le iubesc, să le ador.
Cu evlavie le ascuț
Tainele povestii lor.

Pădurile seculare
Și cu munții măiestoși,
Câmpiile cu izvoare,
Fete și feciori frumoși

Subsolul bogat în toate
Și cu ceriul tău curat,
Sunt comori adevărate
Unui tron de împărat.

Iarul sufletului meu
Îți urează fericirea.
Pentru tron și Dumnezeu,
Toți grăbim și cu jertfirea.

Fericirea

În viața omului . . .
De ce lipsești fericire ?
Pe globul pământului,
Demonstrezi prin negăsire.

Raza ta e mult căutată.
Și ar vrea întreaga lume,
Să te cunoască odată,
Aducând zile mai bune.

Dece stai așa departe,
Ascunsă în cocioaba ta ?
Până unde nu se poate
Să străbată nici viața.

Îndrăznește și te-apropie
De omul călător . . .
Cât speranța lui e vie,
În sborul . . . clipelor.

Privirea ei . . .

Aș vrea să prind odată
Și eu privirea ei . . .
O urmăresc de fată,
În decursul vremii
Ținta ei deși n'o știu,
Aș dori nerăbdător,
Ca numai eu singur să fiu
Fericitul ghicitor.

Și să mai găsesc un leac,
Discret și zăpăcitor,
Ca ochișorii să-i atac,
Sorbindu-le privirea lor.

Iar la finea razelor,
Să-i fermec cu ceva eu,
Pentru' a mă privi cu dor,
Și cu dragoste . . . mereu.

Aș plânge . . .

Aș plânge mult și bine,
Pentruca să storc odată
Tot necazul din mine,
Adunat în viața toată.

Și din lacrimile mele,
Aș forma un ocean,
Ca . . . prin valurile grele,
Să pescuiesc măcar un an.

Poate ași găsi și salbe,
Formate din bătrânul chin,
Și din lacrimile albe,
Stoarse 'ncet cu mult suspin.

Iar de n'aș găsi nimic,
Aș vrea să mă prefac;
În suflet de copil mic,
Să uit totul și să tac.

Atunci eu n'ași mai plânge,
Pentru că . . . nu știu nimic
Din viața ce se stinge,
Și din sufletul meu . . . mic.

Chipul tău

Chipul tău, fotografia,
O port la sânu-mi zile 'ntregi,
Și tu m'omori cu gelozia . . .
Când te-i trezi, să mă 'nțelegi?

În zarea urmei, ce te duce.
Adâncit mereu privesc,
Admirând gesturi . . . năluce,
Și corpul tău îngeresc.

În mersul meu pe stradă 'ncet,
Purtat de pasul liniștit,
Simt cum inima în piept,
Desmiardă chipul tău iubit.

În visul meu te văd mereu.
De făptura ta divină,
A mă despărți mi-e greu,
Și tu tot îmi găsești . . . vină.

Beția

În sbuciumul vieții mele,
Alerg la tine . . . beție.
M'arunc în brațele-ți himere,
Să adorm, . . . pentru vecie.

Să 'nceteze 'n mine totul,
Sentimente și virtuți,
Astfel voi uita trecutul,
Și din anii mei pierduți.

Că un greer la căpătâi,
Alcoolul să-mi mai cânte,
Și vocea dragostei dintâi,
Cu ariile ei plăpânde.

Să-mi stoarcă lacrimile-ascunse
Și din inimă oftări ;
Salbele zilelor scurse
Din trecut, făr'mângâieri.

Iar băutura otrăvită,
Să pătrund' adânc în corp,
Arzând răbdarea obosită,
Lângă sufletul meu orb.

Și din această adormire,
Dacă mă voi mai trezi,
Aș vrea să uit de amăgire.
Vieța mea s'ar liniști.

Rătăcita

Decât s'apuce-o femeie
În rătăcire . . . pe drumuri,
Mai îndată să prefere,
Să moară de foame 'n chinuri.

Astfel își păstrează cinstea,
Ce rămâne sclipitoare,
Când nici corpul și nici mintea
N'o mai ține pe picioare.

Și-i ferită de blestem
Din gura dorințelor,
Cari pe rătăcit'o chem
În iadul durerilor

În sfârșit cât'un suspin
Mai încearcă s'o petreacă
Din uitatul ei cămin,
Păn' la grăpa, unde pleacă.

Și nici mormântul nu-i greu,
Pentru că-i plânsă de soartă.
Lacrimă spală mereu
Corpul ei, când este moartă.

Valea Almăjului

Despre tine-aș vrea să cânt
Din trecutu-ți sbuciumat,
Bătut ca stânca de vânt,
Și de dușmanul tău, . . . iertat.

Tu ești valea 'nconjurată
De munții împăduriți.
Aci mă legănau odată
Părinții mei necăjiți.

Păn' treziră prin poveste,
În conștiința mea reală,
Comoara ce preaslăvește
Dragostea națională.

Multe . . . îmi spuneau cu jale,
Din tot, ce s'a petrecut
Almăjule, pe a ta vale,
Și câte lupte ai avut.

Toate erau suportate
De Românul credincios,
Dușmanul plin de păcate
Devenind primejdios.

La început biet Românul
Era forțat a se retrage,
Sus la munte ca ciobanul,
Dar, fără a se înfrânge.

Lângă oițele cornute
Când nici că se aștepta,
Îl căutau oameni de frunte,
Cu ordin de a-l angaja.

Erau trimiși de Împăratul
Convins, că numai Românul
Știe, să apere Banatul,
Onoarea și pe . . . stăpânul.

Țara era 'n pericol,
Și atunci știau cu toții,
Că Românul luptător
Îi scoate din gura morții.

El doar cunoștea amarul
Din calvarul nației.
I-se oferea hotarul,
Să-l apere, patriei.

Ca înger păzitor din cer,
Dela el se aștepta,
Fiind numit ca grănicer,
Să le scape patria

Neamul lui crescut în vânturi,
Ce în munți mereu suflau,
Era stâncă, cuib de vulturi,
Dușmanii nu-l învingeau

Iar când luptând la biruință,
Scoasă pe stăpânul său,
Cu a strămoșilor credință,
Mulțumi lui Dumnezeu.

Vitejia lui, dovadă
Cu pecetea tronului,
Îi asigură ogradă
În valea Almajului.

Cetate grănicerească,
Cuib dulce din străbuni,
Cu tine. Pronia cerească,
Face atâtea minuni.

Cu graiul tău românesc
Pe veci înfloritoare,
Între codrii ce 'nfrunzesc,
Să fi nepieritoare !

În leagănul tău Almăjanul,
Liber, să-și cânte mândria,
Învîngând în veci dușmanul,
Necazul și . . . învrăjbirea.

Amintirea

Zâmbete nevinovat,
Al fragedei copilării,
Mă lăsași înstrăinat.
Eu te aștept, tu nu mai vii.

Apucând pe firul sorții,
Aș dori să te 'ntâlnesc,
Din zori până 'n miezul nopții,
Tot la tine mă gândesc,

Căci din zborul clipelor,
Lung, ca nemurirea,
Privind înapoi cu dor,
Găsesc . . . amintirea.

Amintirea desmierdată,
Cu aripile ei ușoare,
Ce mă poartă ziua toată,
De mi-e bine, de mă doare.

Ea-mi arată drept comoară,
Farmecele din trecut,
Fără teamă că m'omoară,
Timpul lor, . . . nepriceput.

Lacrimile

În șir de salbe sclipitoare,
Pe poarta ochilor eșiți,
Când suferința zdrobitoare,
Frământă nervii oboșiți.

Lăcașul vostru liniștit,
Voi îl lăsați, îl părăsiți,
Și pe obrazul veștejit
O vale lină vă croiți.

Astfel stoarceți doar amarul
Din sufletul omului.
Fără voi, ce-ar fi calvarul,
Și inima corpului ?

La jale și fericire,
Voi grăbiți, sosiți mereu,
Nu credeți în amăgire
Și nici drumul nu vi-e greu.

.....
Curgeți, curgeți lacrimi grele,
Și în mersul călător
Mângâiați ca viorele,
Și pe omul muritor.

Singurătatea

Singurătate nemiloasă,
Îți țesuși halatul tău
Cu mâna ta prea generoasă,
Măiestos în jurul meu.

În tăcerea mortuală
Ce-aș putea să mai sperez ?
Cu puterea-ți criminală,
Tot mai mult mă onorez.

Nu mai sunt cel din trecut,
Când aveam și eu renume,
Primind urale și salut,
Din cea mai sgomotoasă lume.

Cu averea mea cea mare,
Periră prieteni prietene,
Azi, în clipele amare . . .
Nu-i cin' să mă mângâie.

Vorbe dulci, aprecieri,
Lingușiri interesate . . .
Nu se găsesc nicăieri,
In lumea ta . . . singurătate.

Pârâul Timișului

De ce grăbești Timișule,
Tulbure și sgomotos?
Te-au supărat pietrele,
Sau Lugojul tău frumos?

Te știam odinioară
Cu apa limpede, cristal,
Ca o scumpă lacrimioară,
Scursă în tine cu amar.

Aveai pretenții mai mici,
Când ascultai atât de blând,
Cum perechi de licurici
Se mâncau . . . sărutând.

Luna doar te deranja,
Strecurându-ți valurile,
Îndrăgostită și ea . . .
Îți mângâia malurile.

Foarte bine înțelegea
Liniștea, tăcerea ta,
Pentru că și ea iubea,
Și inima-i . . . sângera.

Poetul

Din câte . . . un corp sărac,
Vezi cum sufletul bogat,
Distribue după plac,
Comoara scumpă, ce-a creiat.

O lume 'ntreagă de durere
Și suferințele multime . . .
Se transform' odată 'n perle
Cu sclipiri atât de fine

Și astfel încet, cu 'ncetul,
Fără a se 'nvidia,
Vezi că s'a trezit poetul,
Și 'n el cântă poezia.

Varsă jarul adunat
Din neazuri și amar,
Ce vieața i-a cauzat
Prin capricii făr' hotar.

Și 'ntr'o formă cu mult dar,
Își înalță poetul . . .
Cel mai minunat altar.
La el să 'nchină . . . bietul.

Valurile mării

în legănat atât de lin,
Pe oglinda făr' imagini,
Duceți cu voi cerul senin
Dintr'un roman fără margini.

Îl treceți voi din mare'n mare
Cu atâta ușurință.
Nu tineți seamă de hotare
Și nici de a lui . . . credință.

Îi scormoniți numai misterul
Prin farmecul vostru de valuri,
Făr' a-i cunoaște blestemul ;
Când l-a zvârlit din raiuri.

Este omul sufletește
Făr' afaceri, fără patimi,
Din lumea ce o plătește
Cu atâtea multe lacrimi.

Legănați-l valuri line,
Pe mări întinse 'ndepărtate,
Scormenindu-i virtuți pline
De iubire . . . făr' păcate.

Căsătoria

Mulți te numesc măgărie,
Și nu se pot împăca,
Cu tine căsătorie
Și cu cin' te-ar contracta.

Alții îți spun pacoste,
Și li-e frică să gândească
Măcar numai la dragoste,
Dar să se căsătorească.

Te consideră absurdă
Cu întreg ceremonialul,
De tine nu vor s'audă,
Parc'ar vorbi criminalul.

Doar colea la bătrânețe,
Încep-târziu-a constata,
Lipsa ta din tinerețe,
Când, nu te mai pot angaja.

Atunci văd și ei cu toții,
Când costă mai mult viața,
Dac'o încălzesc nepoții,
Ori pustiul ca și . . . ghița?

Poporul românesc

Te aseamăn cu stejarul,
Care înfrunzește încet;
După ce învinge gerul
Și vijelii fără suflet.

Cu atât precauțiune,
Luptele înverșunate,
Numai a mea națiune,
Le-a dus pân' la terminate.

Așa încet cum înfrunzesc
Stejarii trainici, seculari,
În poporul românesc
Se nasc generații tari.

Cu credință în putere
Munca lor a făurit,
O țară care nu pierе,
Deși mult a suferit.

.....
Popor mândru și vestit,
Eu din suflet îți doresc,
De Dumnezeu să fi iubit,
Tu și graiul românesc.

Să nu mai ști ce-i amarul
În patria ta fericită,
Tu doar ți-ai trăit calvarul
În tulpină oțelită.

Femeia nervoasă

De ai ști ce urâcioasă
Te arată firea ta,
Când apari atât nervoasă,
Sunt singur c'ai înceta.

Ești ca timpul cel tomnatic,
Când ceriul înseninat,
Se transformă ușuratic
În colos înnourat.

Îți dispăre zâmbetul.
Totul se 'ntoarce pe dos.
Ți-se schimbă sufletul
De supărări fără folos.

Din pieptul tău acum trăznește
O mulțime de oftări,
Și plânsul te chinuește,
Făr' a-ți găsi mângâieri.

Din femeie adorată,
Cuminte și liniștită,
Te transformă deodată
Nervii, ce nu-ți știu de frică.

.

Stăpânește-te iubită,
Și fi calmă și atunci
Când inima ta e răpită
Și surprinsă de . . . năluci.

Trenul

În mers ritmic ordonat,
Trenule, multe transporti,
Din inimi ce-au sângerat,
Și iubiri trase la șorți.

Câte planuri făurite
Ai legănat în drumul tău,
Și din șoapte auzite
Dela călători mereu?

Cu discreția ta aleasă
Străbați distanța pripit,
Între inimă și casă,
Și 'ntre noi și ce-am iubit.

Sgomotul atât de ritmic
Ne trezește visuri dulci,
Până tu alergi sburdalnic
Trecând dealuri, trecând lunci.

Ne duci către țint' aleasă,
Spre care călătorim,
Ocrotindu-ne ca 'n casă,
Ne distrăm, ne odihnim.

Făr' a observa cum trece,
Spațiu, timp și clipele,
Ce se scurg atât de rece
Până ne 'nghit . . . criptele.

Gelozia

Iubito, ești atât de dragă,
Că nu mai știu ce să fac,
Să trăim vieța întreagă,
Făr' gâlceavă, după plac.

Să simțim și libertatea
În iubire reciprocă,
Deși sunt cazuri atâtea,
Când viața se sufocă.

Tocmai libertatea multă
Scapă inima din lanțuri,
Și-o duce surdă, mută,
La fapte și la necazuri.

Și când grija se trezește
Îndemnând la omenie,
Toată lumea se grăbește
S'o numească gelozie.

Iar când pasul rătăcit
Alunecă mai adânc . . .
Vezi că lumea s'a răcit,
Prietenii și cunoscuții . . . rîd.

Consideră nebunie
Libertatea ce-ai avut,
Laudă numai gelozie
Și un soț deștept, . . . temut.

Visul Cernei

Ochii Cernei adânci și verzi,
Cu pleoape ridicate,
Își torc visul nopți întregi,
Din timpuri îndepărtate.

Oboseala nu-i mai prinde,
Nici culoarea nu se schimbă,
Până lacrimile . . . unde,
Spală pânda din legendă.

Lângă ei pe bolovan,
Stă ș'acuma și veghează,
Mândrul voinic Iorgovan
Și Hercule, cari serbează :

Victoria din trecut,
Când, brațul de roman,
În lupte s'a făcut temut,
Sdrobind balaurul tiran.

.

Este doar o moștenire
Visul Cernei noastre blând.
Iar Românul bun din fire,
Îl adoră vrând-nevrând.

Minciuna

O nălucă . . . femeie,
Cu sâni sburdalnici de spumă,
Cu ochii 'ntro schinteie,
. . . E personificata minciună.

Cu zâmbetul sarcastic
Și atacul farmecului,
Sdrobește tot, amarnic . . .
În lumea adevărului.

E femeea minciună
Și minciuna femeie.
Din vremea străbună,
Puterea ei nu pierе.

Înfrânge și sdrobește,
Fără teamă de păcat.
Minciuna orbește . . .
Ce femeia a scăpat.

Poezia

Visurile s'adună
Și formează măiestros,
O frumoasă cunună,
Culeasă 'n stil generos.

Unde limba e cântată
De-un om fără meserie,
Care 'n viața lui toată,
Scrie numai . . . poezie.

Sărăcia lui bogată,
El o strânge 'n colivie.
Și ar vrea ca lumea toată,
Să fie o . . . poezie.

Ochii tăi . . .

Ochii tăi limpezi și verzi,
Îmi opresc inima 'n loc,
Rugându-te să o crezi,
Și de ea, să nu-ți bați joc,

De ce atâta tiranie,
Egoism din partea ta ?
Mi-ar trebui din fericire
Și pentru iubirea mea.

De atâta lungă vreme,
Lumea 'ntreagă or' ce-ar face,
Nu mai poate să destrame
Dragostea, ce 'n mine zace.

Nici nu te mai pot uita,
Oricât ai vrea să mă pierzi,
Pentru că-ți iubesc aieva,
Ochii tăi frumoși și verzi.

Bunica nemângâiată

Bunico, — te rog — nu mai plânge
Clipele, care s'au dus.
Nu observi cum tot se stinge,
Când viața-i spre apus ?

Visuri dulci și amintirea,
Luceferii limanului . . .
Spre cari aleargă omenirea,
Dispar din calea omului.

Vieța doar e limitată,
În cadrul ei atât de strâmt.
Zadarnică e truda toată,
Nimeni nu scapă de mormânt.

.

Bunico, nu mai plânge,
Totul este înzadar . . .
Cu vieța ce se stinge,
Dispare orice . . . amar.

Liberi în țara străbună

În vârtejul lumii, azi,
Vuietul vântului a 'ncetat.
Din mormântul vostru sfânt,
Eșiți viteji, ce mai stați.

Necazul trecutului
Aruncați-l înapoi!
Să îl plângă vremea lui,
Și nu voi bravii . . . eroi.

Strângeți oștile Ștefane !
Veniți din munți, cei-oțeliți,
La a noastră sărbătoare,
După multe suferinți.

Suferit-ai popor cult ;
Și cu tine 'mpreună,
A suferit foarte mult,
Patria ta străbună.

Pecetea independenței,
Carol cel Mare, înțelept,
Ferdinand al biruinței,
Cu inimi de români în piept !

Horea, Cloșca și Mihai,
Au trecut doar șir de ani,
De când v'așteptăm întruna,
Crișan scump și Drăgălina.

Veniți acum și voi preoți,
Cei așezați toți sub bolți,
Martirii trecutului, vestiți . . .
Ai visului dulce, încremeniți.

În frunte cu Traian,
Veniți vitejii vijelei !
Din lanțurile sclăviei,
A scăpat întregul neam.

Numai voi ne mai lipsiți;
Pentru-a fi mai fericiți ;
Fiii poporului unit,
Și azi liber desrobit !

.

O ! Țară dulce, străbună !
Fiii tăi au sângerat.
Din pământul astfel udat,
Mii de flori răsără.

Lumea 'ntreagă să le vadă,
Și să cread' acum odată
Că țara Românilor . . .
E raiul eroilor.

Muzica și dansul

Încă nu-o știm precis
Ce se scormonește în om,
Când dansul l-a aprins
În valul muzicei la drum.

Organismul lui întreg
Se transformă în balzam.
Inimile atunci s'aleg,
Făr' orar, fără program.

Sufletele sunt prezente,
Contopindu-se 'n avânt,
Pân' ce ariile atente
Le 'ndeamnă la jurământ.

Făr' a ține socoteală.
Vezi perechi alunecând,
Pân' ce aerul din sală,
Îl srecoară rând, pe rând.

Oboseală nu există,
Răbdarea are avans,
Cât timp muzica insistă,
Să rămâi legat la dans.

Te transportă ca un vis
Făr' a observa cum trece
Vremea. . . . ce te ține-aprins,
Până ea se scurge . . . rece.

Pasul ei . . .

O petrec în zare . . .
Urmărind pasul ei,
Până ce dispare . . .
Umbra siluetei.

Rămâne totuși ca nălucă,
Tablou în mintea mea,
Și dorul, ce mă apucă,
După pasul ce o ducea.

Aș vrea s'o văd înapoiată,
Așa gingașă cum era,
În zarea îndepărtată.
Ce lin și blând m'ar mângâia.

Căci, răbdarea se topește,
Chinuindu-mă amarul,
Și inima ce iubește,
Făr' a cunoaște calvarul.

.

O aștept, aștept zadarnic
Cu iubirea inimei,
Zarea ce-o ducea sburdalnic
Și cu ea și pasul ei.

N'o mai aduce la mine,
Nici dor și nici dragostea.
N'am urmărit pasul bine,
Cauzându-ne pacostea.

Copilul orfan

Raiul pentru tine 'nchis,
Este acest pământ,
De când toți ai tăi și-au stins
Viața, . . . în mormânt.

Ca'n sărutări de-odinioară,
Oare cine-ți mai alină,
Supărarea ta ușoară,
Ca o raselor lumină?

Cine te va răcori,
Când vârtoarea jocului,
Fruntea îți va încălzi
Și sudoarea corpului?

Te vor asalta de-odată,
Receala și pacostea.
Pe tine sărman orfan
N-ui cin' a te mângâia.

Va plânge doar de mila ta,
Numai singuratatea.
Viața-ți să vă strecoara,
Neștiind ce-i . . . bunătatea.

Dragostea iubitei

Aș soarbe din ochii tăi
Dragostea și fericirea,
Dacă n'ași știa la ce-i
Capabilă iubirea . . .

Astăzi mie, mâine ție,
Ne cauzează bucurii.
Și apoi . . . cine știe,
Când ne-aruncă 'n vitregii.

Ne credem egali în toate,
Liberate . . . fericire.
Dar dragostea cine poate
S'o ferească de perire?

E o chestie gingașă,
Ce cauzează atâta amar
Iubitei de-i drăgălașă
Și 'nzestrată cu mult dar.

Toată lumea o atacă,
Transformându-i dragostea,
Din virtuți adesea 'n pată,
Ce-i aduce pacostea.

Dragostea iubitei astfel,
Devine un voiajor.
Părăsindu-și ușurel
Chiar și scumpii ei . . . odor,

Militarul

Tu ești singurul des,
Pentr' a apăra hotarul
Inimei ce bate ales,
Când s'apropie amarul.

Frumoșel așa cum ești,
Ție nu-ți este iertat
Astfel ca să mai iubești.
Decât liniștit . . . treptat.

Să nu scormonești amorul,
Uitându-ți chemarea ta,
De a apăra hotarul,
Onoarea și dragostea.

Așa este militarul.
Demn și de încrederea,
Ce-i mândrește sufletul,
Purtând în el iubirea:

Pentru țară și pentru lege,
Pentru sexul cel frumos,
Pentru copii, bătrâni și rege,
În luptă moare bucuros.

Acesta e militarul,
Preavoinic și generos.
El își apără hotarul,
În tot locul, inimos.

O scrisoare

Așteptam cu nerăbdare
Să sosească zilnic ora,
Pentru a primi scrisoarea,
Deșteptându-mi aurora.

Sinceră, plină de dor,
Așezată'n șir de salbe,
Cu farmecul cuvintelor
Mânuței atât de albe.

Și așteptând așa mereu,
Sufletul meu alerga,
Pe drumul unde ea și eu,
Căutam a 'nțelege taina.

Ce ne leagă arzătoare,
Pe zi ce trece tot mai mult,
Inimile iubitoare . . .
Și al dragostei lor cult.

Dar, într'o zi . . . pe 'nserate,
Când nu-mi mai veni nimic,
Decât oftări amărâte
Și lacrimi de copil mic :

Am rămas pustiu ca noaptea,
Fără suflet, fără soare,
Fără mângâieri atâtea,
Culese dintr'o scrisoare.

Casa părintească

Eu în tine am început,
Cămin liniștit și blând,
A privi lumina tăcut,
Și zâmbetul . . . tremurând.

Raiul mamei mele dragi,
Șoaptele și veselia,
Îmi păreau atât de vagi,
Nu știam, ce-i bucuria.

În cuibul tău vedeam-o lume
Perafrumoasă, ca 'n povești,
Plină doar de fapte bune
Și de virtuți strămoșești.

Vieța mie-mi părea dulce,
Ca leagănul, când mama mea,
M' așeza 'n el să mă culce,
Și-mi cânta, mă mângâia.

Chiar și astăzi, când vieța,
Pentru mine nu îi mister,
În tine găsesc bunătatea
Și mângâierea, ce nu pier.

Casă dulce părintească,
Cântul mamei românesc,
Dumnezeu să v' ocrotească
Ca pe un rai pământesc.

Tu te duci . . .

Iubitule tu te duci,
Iar eu pustie rămân,
Singură și cu năluci,
Făr' al inimei stăpân.

Ți-aș da sufletul din mine
Și poate m'ași împăca,
Să te aducă cu bine,
Lângă dragostea mea.

O astfel de revedere
Ar fi mult mai arzătoare
Și mai dulce decât miere
De albine călătoare.

Dar, . . . mi-e teamă că întârzii,
Și când dorul meu de chiamă,
Tu îl uiți și nu mai vii,
Îl lași pustiului hrană.

Cine știe ce te 'ndeamnă
Pe căile ce străbați,
Tu și dorul tău de ducă,
Așa cum fac și alți bărbați.

.
Rămâi, și nu te mai duce,
În schimb cere-mi tot ce vrei,
Îți voi da ce am mai dulce,
Chiar și raiul inimei.

Iubire de marinar

Copila Oceanului adânc,
. . . Eși din talaz grăbește,
Vino la cel ce te iubește,
Atât de mult, sub cerul svânt.

Când numai luna veghează,
Și peste mare s'așează
Farmecul visurilor,
Pe aripa zorilor :

Când, din luna amoroasă
Mii de raze somnoroase,
Se scaldă cu atâta drag,
În talazul lui smarald :

Când, totul doarme, visează,
Numai eu călătoresc . . .
Spre limanul de speranță,
Unde . . . nu știu ce găsesc.

Copilă dulce de mare,
Vino acum, să-ți șoptesc,
Farmecul tău nimeni n'are,
Ești tezaur îngeresc.

Ești mai mult decât limanul,
Spre care eu nizuesc,
Iubesc acum Oceanul,
Lângă tine mă opresc.

Regele în Banat.

La doi Iunie treizeci-trei,
În Banatul cel slăvit,
La Erculane, în Băi,
Venit-a Regele iubit.

Carol nostru al doilea
Și cu Mihai, cel voinic,
Care formează nădejdea
Unui popor blând și trainic.

Aci, au petrecut din vreme
Numai o clipă prea scurtă,
Pentru că'n văi cărășene
Îi aștepta lume . . . multă.

În Băi le-a dat binecuvântare,
Tatăl, scumpul și bunic,
Ferdinand I cel Mare,
Monumentul sfânt și vecinic.

După sfârșitul rugăciunii,
Amândoi ei au plecat . . .
Saltând bucuroși ca șoimii,
Văzduhul l-au spintecat.

Era tatăl și cu fiul . . .
Frumoși ca și în povești.
Nu îi mai prindea pustiul,
Numai zânele cerești.

Cu preoții în odăjdii,
Copii mici, oameni bătrâni,
Coline cu mari prăpaștii
Și câmpii cu multe stâni.

În Iablanița, . . . Tătucu,
Veteranul cu-ale Sfintei;
Prin Petnicul roș' ca Turcu,
Sare din motor schintei

Tot în fuga trece Calva,
Lăsând și Lăpușnicelul.
La cruce lângă Pârvova,
Îi așterne flori poporul.

La Breazova liniștit,
Trece cheia în Prigor.
Buracu e fericit,
Și nu-și crede ochilor :

În satul lui azi, Domnitor ?
Realizarea visului,
Urmărit cu atâta dor,
În vârtoarea timpului ?

Și apoi iată de aici . . .
Zâmbește Valea- Almajului :
Prin Prilipeț la Bozovici
E drumul Suveranului.

Încă dela depărtare,
Se observă o câmpie
Plină de popor . . . urale,
Chiote de bucurie.

Suveran la suveran . . .
A venit și un Vlăstar,
Cel mai frumos Bănățean
E azi, regescul nost' altar.

Almăjanul să 'nchină,
Oferind sare și pâine,
Bunvenit din inimă,
Urări sinceri, cu bine.

În Bozovici, la troiță,
Prin servicii episcopesc,
Se sfințește-o suferință :
Sufletul grăniceresc.

Cântă corul de țărani.
E condus de Moșul Ruva,
Încărunțit d'atâția ani,
Ca și prim-ministrul Vaida.

Suveranul se închină.
Și cu el popor . . . ca iarba.
Dragostea lor se îmbină,
Mai sfântă ca ea, . . . nu-i alta.

Un cer senin, un Dumnezeu,
Le-este martor l'amândoi,
Și din munți, — le vin mereu,
Sufletele de eroi.

Aci se face botezul.
Și Regele ca Bănățean,
Își formează singur crezul:
E cel mai scump Suveran.

Trecând apoi pela Ștaier,
Prin pădurile de brad,
La cantonul „Lup“, în aer,
S'a întins hora cu drag .

Aci la-fel ca și în rai,
Între două Bănățence,
Joacă Măria-Sa Mihai,
Banul nostru din provincie.

O zi și o noapte 'ntreagă,
În Oravița pe loc,
Toată lumea o serbează
Cu cântece și cu joc.

.

Cu mândrie ascultă Sire,
Doina ce îți cântă az' . . .
E ocean de fericire
Al unui popor viteaz.

Este doina din trecut
A grănicerului român,
Care a suferit prea-mult
Pân 'a ajuns și el stăpân.

Este farmecul naturii,
Șoaptele pâraelor.
Este feramătul pădurii,
Gloria războaielor.

Este doina românească,
Care strigă către cer :
Dumnezeu să Te trăiască,
Și pe Mihai . . . al nost' Înger.

CUPRINSUL:

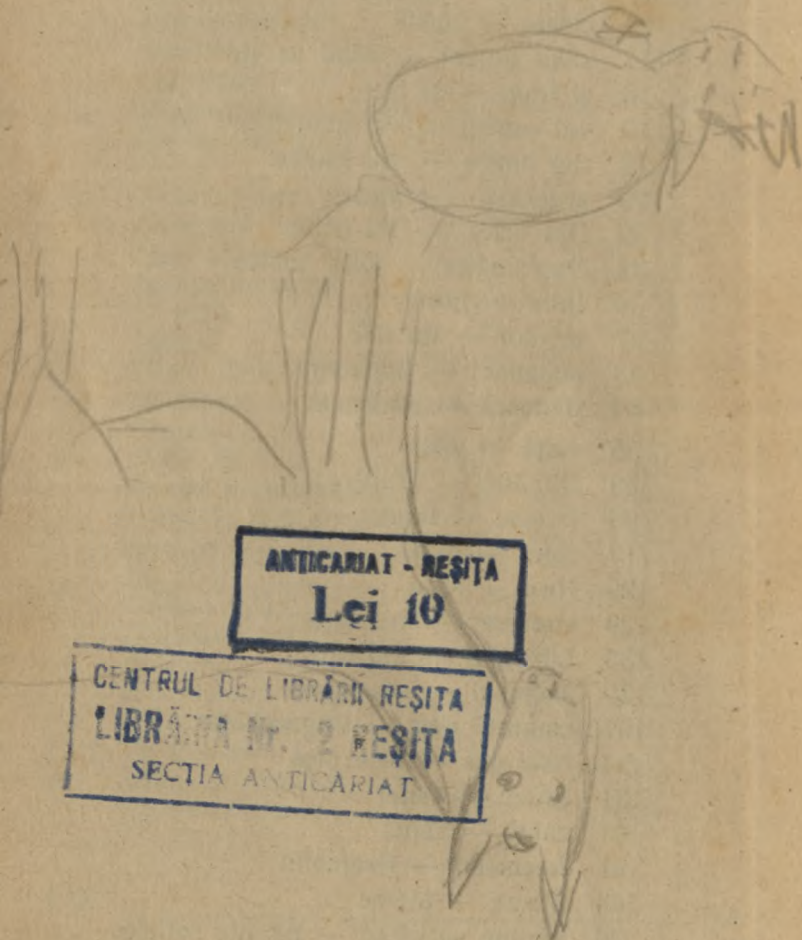
	PAG.
<i>Vieța</i>	3
<i>Pământul</i>	5
<i>Mi-se pare</i>	6
<i>Rândunica</i>	7
<i>Lacrimile mamei</i>	8
<i>Plugarul</i>	9
<i>O întrebare</i>	11
<i>Bătrânul încărunțit</i>	12
<i>Santinela</i>	14
<i>Miros de fragi</i>	15
<i>Crucea</i>	17
<i>Prieteni din copilărie</i>	18
<i>Doina bănațeană</i>	19
<i>Puntea dragostei</i>	21
<i>Vântul de toamnă</i>	23
<i>Munca</i>	24
<i>În cimitir</i>	25
<i>Glia țării mele</i>	26
<i>Povestea Cernei</i>	28
<i>În colț de stradă</i>	29
<i>Nu cred și nu se poate</i>	30
<i>Ciobanul</i>	31
<i>Înmormântarea</i>	32
<i>Între flori</i>	34
<i>Banatul înstrăinat</i>	35
<i>Șeful meu</i>	36
<i>Cântecul</i>	37
<i>Să te cunosc</i>	38
<i>Veteranul</i>	40
<i>Dela zăvoi</i>	41
<i>O lumânare pe mormânt</i>	43
<i>Nebunul</i>	44
<i>Primăvara</i>	45

	PAG.
<i>Medicul de plasă</i> --- --- --- --- ---	46
<i>Soacra mea</i> --- --- --- --- ---	48
<i>Răsărit de soare</i> --- --- --- --- ---	49
<i>A fi rege</i> --- --- --- --- ---	50
<i>Departee de tine</i> --- --- --- --- ---	52
<i>După moarte</i> --- --- --- --- ---	52
<i>Păpușele copilei</i> --- --- --- --- ---	54
<i>Țiganul lăutar</i> --- --- --- --- ---	55
<i>Dumnezeu</i> --- --- --- --- ---	56
<i>Noaptea</i> --- --- --- --- ---	58
<i>Moș Crăciun</i> --- --- --- --- ---	59
<i>Bunicul și școala</i> --- --- --- --- ---	60
<i>Moărtea</i> --- --- --- --- ---	62
<i>Încoronarea</i> --- --- --- --- ---	63
<i>Viața familială</i> --- --- --- --- ---	65
<i>Profesorul</i> --- --- --- --- ---	66
<i>Semenicul</i> --- --- --- --- ---	68
<i>Credința</i> --- --- --- --- ---	69
<i>Visul Banatului înstrăinat</i> --- --- --- --- ---	70
<i>Generalul</i> --- --- --- --- ---	72
<i>An nou</i> --- --- --- --- ---	73
<i>Mormântul meu</i> --- --- --- --- ---	75
<i>Almăjanul</i> --- --- --- --- ---	76
<i>Dragostea</i> --- --- --- --- ---	77
<i>Satul meu</i> --- --- --- --- ---	79
<i>Ceriul</i> --- --- --- --- ---	80
<i>Mama</i> --- --- --- --- ---	82
<i>Liniștea</i> --- --- --- --- ---	83
<i>Numai cu tine</i> --- --- --- --- ---	84
<i>Banatul</i> --- --- --- --- ---	85
<i>Omul</i> --- --- --- --- ---	87
<i>Mame mea țarancă</i> --- --- --- --- ---	88
<i>Cerșetorul</i> --- --- --- --- ---	90
<i>Viitorul țării mele</i> --- --- --- --- ---	91
<i>Clopoțele din Lugoj</i> --- --- --- --- ---	92
<i>Copilei mele</i> --- --- --- --- ---	94

	PAG.
Țara mea	95
Fericirea	97
Privirea ei	98
Aș plânge	98
Chipul tău	99
Beția	100
Rătăcita	102
Valea-Almăjului	103
Amintirea	106
Lacrimile	107
Singurătatea	108
Pârâul Timișului	109
Poetul	111
Valurile mării	112
Căsătoria	113
Poporul românesc	114
Femeia nervoasă	115
Trenul	116
Gelozia	117
Visul Cernei	119
Minciuna	120
Poezia	121
Ochii tăi	121
Bunica nemângâiată	122
Liberi în țara străbună	123
Muzica și dansul	126
Pasul ei	127
Copilul orfan	128
Dragostea iubitei	129
Militarul	131
O scrisoare	132
Casa părintească	133
Tu te duci	134
Iubire de marinar	135
Regele în Banat	137

GREȘELI DE TIPAR

Pag.	Se citește:	În loc de:
4	Ce-ți ase-măna	— De-ți ase-măna.
5	când ochii-și	— când ochii-și
7	aduce	— ăduce
8	căsuța	— căsuța
8	La noi	— Lă noi
13	cinste	— cinstă
17	când ne cer	— când ve cer
18	și fragi	— și frgi
19	voi sunteți	— voi suuteți
19	din lumea	— diu lumea
29	aruncași	— aruucași
29	Din ochii	— Diu ochii
32	Dup' atâtea	— Dup' atătea
34	Între	— Intre
37	un dor	— nu dor
43	lumânare	— lumanare
44	trădează	— trădează
59	viață	— viătă
86	Dunărea	— Dunerea
98	farmec	— fermec
117	către	— eătre
129	Nu-i	— N-ui
129	strecora	— strecoara
130	Libertate	— Liberate
130	scumpul	— scumpui
131	singurul ales	— singurul des
131	bate des	— bate ales
131	Altfel	— Astfel
141	cântă	— căntă
141	freamătul	— feramătul
143	Mama	— Mame
36	părinte sufletesc	— părinte sufletec

ANTICARIAT - REȘITA

Lei 10

CENTRUL DE LIBRĂRI REȘITA

LIBRĂRIA Nr. 2 REȘITA

SECȚIA ANTICARIAT

025995

eBibliophil

10/8

BT
529

